

των «Βρυκολάκων» σκέπτεται νά προβῆ εἰς μίαν ἐνδιαφέρουσαν θεατρικὴν δοκιμὴν: Θὰ παραστήσῃ τὸν «Φαίδωνα», τὸν ἀθάνατον διάλογον τοῦ Πλάτωνος περὶ Ἀθανασίας τῆς Ψυχῆς, πιστεύει δὲ, ὅτι ἡ δοκιμὴ του θὰ ἐπιτύχῃ.

«Ὁ «Φαίδων», εἶπε πρὸς Ἰταλὸν δημοσιογράφον, εἶνε ἓνα ἀσύγκριτον πνευματικὸν δράμα, ὅπου συνοψίζεται ὅλη ἡ σοφία, ὅλη ἡ γαλήνη τῶν Ἑλλήνων.»

Ποῦ νὰ ἐφρανόσθῃ ὁ Πλάτων, εἶτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐγίνετο καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δύο πράγματα εἶνε ἀχώριστα ἀπὸ τὸ ψέμμα. Αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ αἱ πολλαὶ δικαιολογίαι.

Ἡ ὑπερβολικὴ αἰσιοδοξία μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιπολαιότης. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀπαισιοδοξία εἶνε ἀσφαλῶς δειλία.

Ὁ περιορισμὸς ὑποτρέφει τὸν ἔρωτα.
Ἡ πλήρης ἐλευθερία τὸν φονεύει.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Παρεξηγήσεις γλωσσικαί.

Λέγει εἰς μίαν νεόπλουτον, μίαν κυρία τοῦ κόσμου προκειμένου περὶ γυμναστικῆς θηλέων

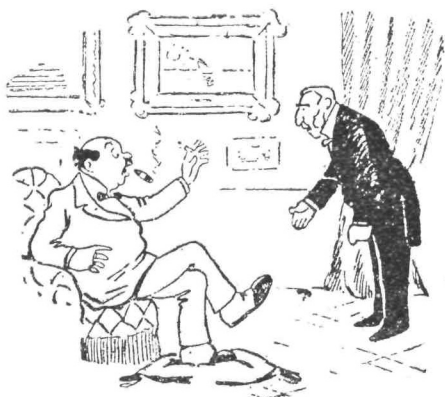
— Ἡ κόρη μου ἔχει μανιάν νὰ γυμνάζεται εἰς τὸν δίσκον καὶ τὸ τραπέζιον...

— Μπᾶ τὸ εὐλογημένον τὸ κορίτσι. Καὶ τό-

τε τὶ θὰ κάμνῃ ἡ καμαριέρα; . . .

Κάποιος μπορεῖ κληρονομεῖ μίαν θεῖαν του.
— Μὲ ἔσωσεν ἡ θεῖα πρόνοια! φωνάζει.
— Ἡ πρόνοια τῆς θεῖας σου δηλαδὴ . . .

Ἐρωτᾷ ἡ φιλάρεσκος.
— Καὶ εἶνε λοιπὸν ἁμαρτία νὰ ὑπερηφανεύομαι ὅτι εἶμαι ὠραία;
— Ἄμαρτία ὄχι, λάθος μόνον . . .

— Ἐκάλισα, κύριε, ἓναν καλλίτερο γιαιτρό Ἀυτὸς, ποῦ ἤθελατε, πεθαίνει ὅλους τοὺς ὀρφώστους του.

— Μὰ δὲν τὸν ἤθελα γιὰ μένα, μορφέ. Γιὰ τὴν πεθερά μου τὸν ἤθελα...

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ἸΣ Παρισίους εἰς μνήμην τῶν Γάλλων συγγραφέων τῶν πεσόντων κατὰ τὸν πόλεμον ἐτελέσθη πρωτοβουλιχ τῆς «Ἐταιρείας τῶν Λογίων» ἐν τῇ Σορβόννῃ φιλολογικὸν μνημόσυνον ἐπιβλητικώτατον, παρουσία τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ ἀντιπροσώπων τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν.

Ὁμιλήσαν ὁ πρόεδρος τῆς «Ἐταιρείας τῶν Λογίων» κ. Λεκόντ, ὁ κ. Λουδ. Πουανκαρὲ ἐκ μέρους τῶν Γαλλικῶν Πανεπιστημίων, ὁ κ. Μπαρτου ἐκ μέρους τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς δημοκρατίας κ. Ραϋμ. Πουανκαρὲ. Κατὰ τὰ διαλήμματα ἐψάλλησαν ἀπὸ χοροῦ συνθέσεις ἐπικηδεῖοι παλαιότερων καὶ νεωτέρων μουσουργῶν καὶ ἀπηγγέλθησαν

ποιήματα τῶν Ἀρεκούρ καὶ Μπουσὸρ.
Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας δημοσιεύομεν τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα:

«Πόσαι σκιαὶ δὲν περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ λυπημένα μάτια μας! Καὶ ἐπὶ πόσων τάφων ἡ κοινωνία μας δὲν πρέπει νὰ φέρῃ τὸ μετάλλιον αὐτὸ τῶν συγγραφέων τῶν πεσόντων εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς, τὸ ὅποιον ἡ γενναίεφρων πρωτοβουλία τοῦ κ. Μαυρικίου Μπαρρὲς σᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀπονεύμητε.

Ἴδου ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ὁ Πεγκὺ καὶ ἔγωγὸ» ὁ χρηστός καὶ εἰλικρινὴς Ἄρ Ρέε, ὁ ταγματάρχης Πατρίκιος Μαδν, ὅστις ἔπεσε κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1914 εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Βίσσεμπαχ, ἰδοὺ ὁ Ντριὰν, θαμμένος εἰς τὸ χῶμα αὐτὸς τῆς Λωρραίνης, ποῦ τὸ ὑπερήσπισε βῆμα πρὸς βῆμα· ἰδοὺ ὁ ὑπολοχαγὸς Σάρλ Πεγκὺ, ὅστις τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφώρμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ προσεβλήθη ἀπὸ σφαί-